

קטטות

מעובד על פי: פדגוגיה מבדחת, קטטות
מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים ב', עמ' 170
בתרגומו אורי אורלב

בָּאָה אֵלַי פֶּעַם אֶמָּא אַחַת: יֵשׁ לָהּ שְׁלוֹשָׁה בָּנִים. כָּל נֶעַר נִשְׁמָה טוֹבָה, זָהָב טָהוֹר, יִלְכוּ אֶחָד בְּשָׂבִיל
הַשְּׁנַי בָּאֵשׁ וּבְכַמִּים. וּמָה? – פָּצַע וְחַבּוּרָה, שֶׁעַר מְרוּט, פָּנָס בְּעֵינָיו, כִּסְאוֹת מִתְעוֹפְפִים; וְאַצֵּל הַשְּׂכַנִּים –
הַתְּקָרָה רוֹעֵדָת (כְּבָר הִגִּישׁוּ תְּלוּנָה בְּמִשְׁטָרָה). – וְאֶמָּא שְׁלָהֶם אוֹבְדָת עֲצוֹת: "אֲדוּנֵי הַפְּסִיכּוֹלוֹג –
תִּצֵּל אוֹתֵנוּ!"

הַעֲמִדְתִּי אֶת שְׁלֹשֶׁתָם בְּשׁוּרָה. אֲנִי שׁוֹאֵל וְהֵם עוֹנִים: "זֶה הוּא מִתְחִילִי", "מָה אֲנִי צָרִיךְ לוֹתֵר? –
הוּא תִּמְיָד רָאשׁוֹן!"

אֲנִי שׁוֹאֵל: "כִּפְמָה פְּעָמִים מְרַבֵּיצִים מְכוֹת בְּשָׁבוּעַ?"
לֹא יוֹדְעִים, לֹא סוֹפְרִים.

זֶה לֹא טוֹב. צָרִיךְ לְסַפֵּר וְלִקְבּוֹעַ נְקוּד. קִטְטָה קִטְנָה – נְקֻדָּה אַחַת. קִטְטָה בִּינוּנִית – שְׁתֵּי נְקֻדּוֹת,
קִטְטָה חֲמוּרָה – שְׁלוֹשׁ.

לְכַמָּה אַתֶּם זְקוּקִים מִיּוֹם רָאשׁוֹן עַד יוֹם רָאשׁוֹן? – צָרִיךְ לָרֶשֶׁם וְלִסְפֵּר.

אִם לְכָל אֶחָד מְגִיעוֹת עֶשֶׂר נְקֻדּוֹת, חֲמֵשׁ קִטְטוֹת בִּינוּנִית. – אִזּוֹ מָה? – אַתָּה רוֹצֵה לְהַחֲטִיף קֶצֶת
מְכוֹת – עֲכָשִׁיו וּמִנְד – אֲבָל אַתָּה חוֹשֵׁב לָךְ: "לֹא, חֲבָל! הַשְּׁבוּעַ רַק מִתְחִיל. אֲחֻסָּךְ נְקֻדָּה, אֲשֶׁמֶר
אוֹתָהּ לְשַׁעַת חֲרוּם." אַתָּה אוֹמֵר לְעֶצְמְךָ: "לֹא הַיּוֹם, מָחָר אֲחֻסִּיף לוֹ!"

יֵשׁ לָךְ חֲשֶׁק גְּדוֹל לְהַכְנִיס לוֹ, אֲבָל אַתָּה דוֹחָה (כִּי סִפְרָתְךָ וְאַתָּה לֹא רוֹצֵה לְחַרוֹג מִהַתְּקָצִיב). עוֹד לֹא
הִרְבַּצְתָּ מְכוֹת הַשְּׁבוּעַ אִף פֶּעַם אַחַת מִפְּנֵי שְׁאִינְךָ רוֹצֵה לְצוֹר מְצוּקוֹת אִשְׂרָאֵל. וְהִנֵּה: כְּבָר יוֹם רְבִיעִי,
וְיֵשׁ לָךְ עֲדָן זְכוֹת לְחֵמֵשׁ קִטְטוֹת בִּינוּנִית.

וְשׁוּב – הוּא הַתְּחִיל רָאשׁוֹן, הַפְּרִיעַ, הַעֲלִיב, הִנְד מְדַגְדָּגָת – אִם לֹא הֵייתָ סוֹפֵר, כְּבָר הֵייתָ מְכַנֵּס לוֹ.
מָה יֵשׁ, לְמָה שֶׁתִּתֵּר?!

אֲבָל אַתָּה מְחַשֵּׁב: קֵל יוֹתֵר לוֹתֵר בְּאֲמָצַע הַשְּׁבוּעַ – כְּשֶׁאַתָּה הוֹלֵךְ לְבֵית הַסֵּפֶר וּמִמִּילָא אַתָּה עֲסוּק.
בְּיּוֹם רָאשׁוֹן גַּלְךָ מְכוֹת וְנִסְגָּר אֶת כָּל הַחֲשָׁבוֹן. – אִזּוֹ שְׂאֵתָה כְּבָר בְּאֲמָצַע קִטְטָה – וּפְתָאוֹם אַתָּה
מִפְּסִיק כְּדֵי שֶׁהַקִּטְטָה תִּחְשָׁב בִּינוּנִית, לֹא חֲמוּרָה.

אוֹ שְׂמִיעַ יוֹם רָאשׁוֹן וְאַתָּה חוֹשֵׁב לָךְ: "בְּשָׂבִיל מָה אֲנִי צָרִיךְ אֶת זֶה בְּכָלִּי?" אַתָּה בּוֹלֵם אֶת עֶצְמְךָ,
מְרִסוֹן, מְתַגַּבֵּר, מְתַחַזֵּק. – וְאַתָּה הַקִּטְטוֹת הֵלֹא מְנַצְלוֹת אַתָּה מִפְּקִיד, כְּמוֹ שְׂמִפְקִידִים כְּסוֹף לְחִיסְכוֹן
בְּחֲשָׁבוֹן בְּנֵק. אַתָּה צוֹבֵר לָךְ נְקוּדוֹת, חֵי מְהֻרָבִית וְשׁוֹמֵר לָךְ אֶת הַזְכוֹת לְהִזְדַּמְנוֹת טוֹבָה יוֹתֵר.

אַתָּה חוֹשֵׁב לְעֶצְמְךָ: "יוֹתֵר טוֹב מְכוֹת רְצִינִית פֶּעַם אַחַת מִשְׁלוֹשׁ קִטְטוֹת עֲלוּבוֹת". – אַתָּה
מִשְׁתַּעֲשֵׂע וּמְצַלֵּל בְּ"מִטְבְּעוֹת הַקִּטְטוֹת" שֶׁלֹּא נֶצְלוּ כְּאִילוֹ הֵן מִטְבְּעוֹת זָהָב שֶׁל שְׁקוֹל דַּעַת וּשְׁלִיטָה
עֲצָמִית.

וְאִם כְּבָר עוֹלָה לָךְ הַרְק, מְרַב חֲשֶׁק לְמְכוֹת (הַרִי יְדוּעַ שְׂאֵתָה חֲמוּם מַח), מִנְד אַתָּה עוֹצֵר וְאוֹמֵר
לְעֶצְמְךָ: "לֹא!" – כִּי מָה כְּבָר יֵצֵא לָךְ מְזָה? נְכוֹן, הוּא יִקְבֵּל – זֶה הַרוּחַ הַיְחִיד שֶׁיֵּצֵא לָךְ מְזָה – שְׁגָם
הוּא יִקְבֵּל, אֲבָל גַּם אַתָּה – גַּם אַתָּה תִּקְבֵּל...

